

Om denna fråga besvaras jakande, blir bedömningen en annan om det vid fastställandet av volymen på övergångslagret och överskottslagret även är möjligt att beakta en ökning av aktörens produktions-, bearbetnings- och försäljningsvolym, mognadstiden för jordbruksprodukter, lageruppbyggnadsperioden samt andra omständigheter som aktören inte kan råda över?

- 2.2) Är det förenligt med målet med kommissionens förordning (EG) nr 1972/2003 att avgiften på överskottslager tas ut när det konstateras att aktören har ett överskottslager den 1 maj 2004, men denne kan styrka att försäljningen av överskottslagret efter den 1 maj 2004 inte har medfört någon faktisk fördel för honom i form av en prisskillnad?

(¹) EUT L 139, s. 55.

(²) EUT L 256, s. 1.

(³) Kommissionens förordning (EG) nr 1972/2003 av den 10 november 2003 om övergångsåtgärder för handeln med jordbruksprodukter med anledning av Tjeckiens, Estlands, Cyperns, Lettlands, Litauens, Ungerns, Maltas, Polens, Sloveniens och Slovakien anslutning.

Talan väckt den 8 april 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Finland

(Mål C-144/08)

(2008/C 171/24)

Rättegångsspråk: finländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: I. Koskinen och D. Triantafyllou)

Svarande: Republiken Finland

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Finland underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 7.1 i rådets direktiv 83/182/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielser inom gemenskapen för vissa transportmedel som tillfälligt införs från en annan medlemsstat (¹), genom att för möjlig skattebefrielse i samband med tillfällig införsel av vissa transportmedel använda en ofullständig definition av begreppet normal hemvist, och
- förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I samband med möjlig skattebefrielse innehåller artikel 7.1 i direktiv 83/182/EEG en bestämmelse om normal hemvist med stöd av vilken det kan fastställas vilken medlemsstats lagstiftning om tillfällig införsel det ifrågavarande transportmedlet ska omfattas av och vilken medlemsstat som har rätt att beskatta det ifrågavarande transportmedlet. I artikel 7.1 i direktiv 83/182/EEG föreskrivs vissa undantag från denna regel, enligt vilka normal hemvist är den plats där en person stadigvarande vistas åtminstone 185 dygn per år. Artikel 7.1 andra stycket föreskriver att normal hemvist för en person med yrkesmässig anknytning till en annan plats än den till vilken han har personlig anknytning och som en följd därav bor omväxlande på olika platser, belägna i två eller fler medlemsstater, ska betraktas som den plats till vilken han har personlig anknytning, om personen i fråga regelbundet återkommer dit. Det föreskrivs emellertid uttryckligen att detta villkor inte behöver vara uppfyllt om personen i fråga bor i en medlemsstat för att genomföra en uppgift av bestämd varaktighet.

I den finska lagstiftningen uppställs emellertid ett sådant villkor om regelbunden återresa även för det fall att en person bor i Finland för att genomföra en uppgift av bestämd varaktighet. Finland har således inte på rätt sätt införlivat artikel 7.1 i direktiv 83/182/EEG med sin nationella rätt.

(¹) EGT L 105, s. 59; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 112.

Överklagande ingett den 3 april 2008 av Efkon AG av det beslut som förstainstansrätten (femte avdelningen) meddelade den 22 januari 2008 i mål T-298/04, Efkon AG mot Europaparlamentet och Europeiska unionens råd

(Mål C-146/08 P)

(2008/C 171/25)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Efkon AG (ombud: M. Novak, Rechtsanwalt)

Övriga parter i målet: Europaparlamentet, Europeiska unionens råd, Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva förstainstansrättens beslut av den 22 januari 2008 (T-298/04), eftersom det är rättsstridigt samt förpliktiga förstainstansrätten att genomföra ett regelrätt förfarande och pröva ärendet i sak,